

Sygn. akt I NWW 125/21

POSTANOWIENIE

Dnia 3 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot

w sprawie wniosku lustrowanej A. J.

w przedmiocie wyłączenia sędziów Sądu Apelacyjnego w Warszawie A. K. i I. S. od orzekania w sprawie o sygn. II AKa 401/20,

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 3 listopada 2022 r.,

na podstawie art. 26 § 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym,

pozostawia wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Piętnastego października 2021 r., obrońca lustrowanej A. J., na rozprawie apelacyjnej w sprawie II AKa 401/20 zawisłej przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie, wniósł „o wyłączenie od rozpoznania sędziów powołanych w procedurze przeprowadzonej przez KRS powołaną ustawą zmieniającą ustawę wcześniejszą. Sady powszechne winny respektować treść wyroku TSUE z dnia 6.X.2021 r. Podstawa wniosku jest *stricto* procesowa i nie stanowi oceny zawodowej 2 sędziów powołanych przez nową KRS. Obrońca podkreśla, że odwołuje się wprost do respektowania orzeczenia TSUE z 6.X.2021 r., przez Sady powszechne, które wskazuje na wadliwość procedury nominacyjnej z uwagi na udział w procedurze KRS ukształtowanej po 2017 r. [w protokole błędnie – 217 r.] i wynikające z owej wadliwości wątpliwości co do bezstronności i niezawisłości osób w tej procedurze powołanych” (k. 4).

Postanowieniem z 4 listopada 2021 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie wniosek o wyłączenie sędziów Sądu Apelacyjnego w Warszawie A. K. i I. S.

przekazał do rozpoznania według właściwości Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 154 ze zm., dalej: „u.SN”), do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Jednocześnie, stosownie do treści art. 26 § 3 u.SN, wniosek, o którym mowa w art. 26 § 2 u.SN, pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli obejmuje ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości. Sąd rozpoznający sprawę przekazuje niezwłocznie wniosek Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych celem nadania mu dalszego biegu na zasadach określonych w odrębnych przepisach. Przekazanie wniosku Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych nie wstrzymuje biegu toczącego się postępowania.

W przedmiotowej sprawie sformułowany zarzut sprowadza się do kwestii powołania sędziów „w procedurze przeprowadzonej przez KRS powołaną ustawą zmieniającą wcześniejszą ustawę” (k. 4). Jak wskazano wyżej, ustawa jednoznacznie stanowi, że wniosek, o którym mowa w art. 26 § 2 u.SN, pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli obejmuje ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego. Konsekwentnie rozpatrzenie sformułowanego przez obrońcę lustrowanej A. J. wniosku nie mieści się w granicach formalnych kontroli realizowanej przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 26 § 2 u.SN (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 29 czerwca 2021 r., I NWW 45/21; 12 maja 2021 r., I NWW 25/21) i należy pozostawić go bez rozpoznania.

Niezależnie od powyższego podkreślić należy, że podstawą do pozostawienia wniosku bez rozpoznania, w oparciu o przepis art. 26 § 3 u.SN, jest sytuacja, w której wniosek nie spełnia warunków konstrukcyjnych

(nie podaje okoliczności faktycznych i ich oceny prawnej, uzasadnienia lub uprawdopodobnienia zawartych w nim twierdzeń) lub ma charakter abstrakcyjny, tj. nie odnosi się do konkretnej sprawy lub dotyczy kwestionowania samego statusu sędziego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 maja 2020 r., I NWW 7/20). Do analogicznych wniosków prowadzi również analiza orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: „Trybunał” lub „TSUE”). Trybunał oceniając dopuszczalność wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wielokrotnie podkreślał, że co do zasady należy domniemywać spełnienie przez sąd krajowy wymogów określonych w art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, niezależnie od tego w jakim składzie sędziowskim sąd ten orzeka. Domniemanie to może zostać obalone, jeżeli prawomocne orzeczenie sądowe wydane przez sąd krajowy lub międzynarodowy prowadziło do uznania, że sędzia lub sędziowie orzekający jako sąd nie są sądem niezawisłym, bezstronnym i ustanowionym uprzednio na mocy ustawy w rozumieniu art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w świetle art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (z ostatnich zob. wyroki Trybunału z 13 października 2022 r. w sprawach C-355/21 oraz C-698/20). W niniejszej sprawie obrońca lustrowanej nie wskazał, aby w stosunku do sędziów należących do składu wyznaczonego do rozpoznania sprawy II AKa 401/20 wydano takie prawomocne orzeczenie sądowe.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[as
a]